WK 2014

Na twaalf jaar afwezigheid op internationale toernooien snakt België naar succes.

Van underdogs naar rocksterren

Reportage **België** Nu de Rode Duivels schitteren, verkeert België in hallucinante toestand. Er heerst 'Oranjegekte'.

Door onze correspondent
Tijn Sadée
BRUSSEL

Terrassen langs de Brusselse boulevards zijn omgedoopt in voetbaltribunes. Aan gevels wappert de Belgische vlag. Van blikjes bier hebben kunstenaars een Rode Duivels-boom gemaakt voor hun stamkroeg. En de Rode Duivels-dildo's - 'Altijd Gillend Scoren voor slechts één euro' - zijn inmiddels uitverkocht.

In België, dat vanavond het WK aftrapt tegen Algerije, „heerst de totale gekte", zegt schrijver Ivo Victoria. Voor de krant *De Standaard* schrijft Vlaming Victoria de komende weken een speciale column over de Rode Duivels, de bijnaam van de Belgische nationale ploeg die na twaalf jaar afwezigheid op internationale toernooien er in Brazilië weer bij is.

En hoe. De Duivels zijn vedettes die tegen miljoenencontracten spelen voor clubs als Manchester City, Chelsea en Atlético Madrid. De Panini-plakboeken met plaatjes van voetbalhelden Kompany, Fellaini, Hazard en Lukaku zijn niet aan te slepen.

„Wij deden altijd lacherig over die carnavaleske Hollanders die zich voor ieder toernooi al kampioen waanden", zegt Victoria. De gekte rond Oranje typeren Belgen doorgaans als hoogmoedige Hollandse aanstellerij. „Maar nu doen we het zelf", zegt Victoria. „Al die jaren keken we vanaf de zijlijn toe naar andermans successen. Nu we weer meedoen, is de honger groot. Dat verklaart de euforie."

Voor zijn café in het Vlaamse Berlaar-Heikant legt Bert Lambrechts de laatste hand aan zijn 'stadion' De Rooie Hoek. Van 700 bierkratten heeft Lambrechts met de plaatselijke Rode Duivels-supportersclub een bouwwerk opgetrokken waar honderden fans de wedstrijd kunnen volgen. Lambrechts: „Het zijn hier een beetje Hollandse praktijken."

Rood-geel-zwart kleurt de buitenkant van zijn krattenstadion. De Belgische driekleur is andersom, zwart-geel-rood. „Foutje", lacht de uitbater. „Maar wat maakt het uit. Met België heb ik niet zo veel. Als we maar winnen."

Bij de Belgische verkiezingen in mei werden de Vlaams-nationalisten (N-VA), die streven naar een onafhankelijke republiek Vlaanderen, de grootste partij. Tegenstellingen tussen Franstalige Walen en Nederlandstalige Vlamingen waren weer inzet tijdens felle campagnes.

Maar aan de vooravond van de rentree van de Duivels „spelen die spanningen tussen de taalgemeenschappen geen enkele rol", zegt Benoit Verstraete die met zijn vrienden een café in Gent heeft omgetoverd in een voetbaltempel.

„Of een Rode Duivel uit Wallonië of uit Vlaanderen komt, daar let nu niemand op", zegt Verstraete. „Tijdens de voorrondes zongen Vlaamse supporters in het stadion 'Tous ensemble', de Walen antwoordden dan met het liedje 'Waar is da feestje'."

De Duivels-koorts in zijn land noemt Verstraete „hallucinant" en daar hoort volgens hem een straf biertje bij, The Red Karper, speciaal gebrouwen voor het WK. „Een goudblonde, 8 procent, genoemd naar stamcafé De Karper waar onze supportersvereniging is geboren."

Als België vanavond Algerije verslaat, „ligt het land plat", zegt Verstraete. „We keken altijd met enige jaloezie en ergernis naar jullie in het noorden. Nu is het onze beurt."

Naakte torso's, volle spieren, taaie pezen, gladiatoren, ik groet u, klinkt de ronkende tekst bij de expositie van fotograaf Stephan Vanfleteren in de Brusselse Botanique.

Halfnaakt poseerden de Duivels voor Vanfleteren die daarmee een eerbetoon wilde brengen aan, zoals hij het omschrijft, „de voetbalgladiatoren, de hedendaagse slaven". Brood en spelen zijn nu braadworst en voetbal, volgens de Belgische topfotograaf. „Ze komen uit alle windstreken, Vlaanderen, Wallonië, Congo, Martinique: *un mélange belge* die onze kleine natie groot maakt."

„Dit is toch meer iets voor een homo-erotisch tijdschrift", mompelt een bezoekster die zich ergert aan de foto's van de Duivels die dromerig in de lens kijken. Alleen het dons op de kin van Kevin De Bruyne, de benjamin van het team, kan haar bekoren. „Wat een schattig ventje."

Een paar jaar geleden nog raakte de Belgische voetbalbond kaartjes voor interlands aan de straatstenen niet kwijt. Nu zijn de Duivels swingende rocksterren. „Ik hou mijn hart vast", zegt de Vlaamse schrijver Ivo Victoria die vannacht zijn eerste Rode Duivels-column moet inleveren bij dagblad De Standaard. „Als Algerije ons verslaat vrees ik dat de Duivels verkrampen."

Victoria, die in Amsterdam woont, bekijkt met zorg de voetbalhysterie in zijn vaderland. „België was altijd de underdog. Wij presteerden het beste als er het minst van ons werd verwacht. Zo bereikten we de halve finale tijdens het WK in Mexico in 1986. Maar ik vrees dat het nu te laat is om de hoge verwachtingen te temperen."

We doen net alsof we niet goed zijn - „dat is een Belgische tactiek waarmee we ook in het bedrijfsleven de tegenstander zand in de ogen strooien", zegt Victoria die het betreurt dat die tactiek overboord is gegooid. En dan verliest de Belg zich ook nog eens in voetbalhysterie die volgens Victoria „onnatuurlijk overkomt."

Hij vergelijkt het met het gedrag van een Asperger-patiënt. „Die overleeft door sociaal gedrag te imiteren. Dat doet de Belg nu ook. Maar hij voelt zich er ongemakkelijk bij."

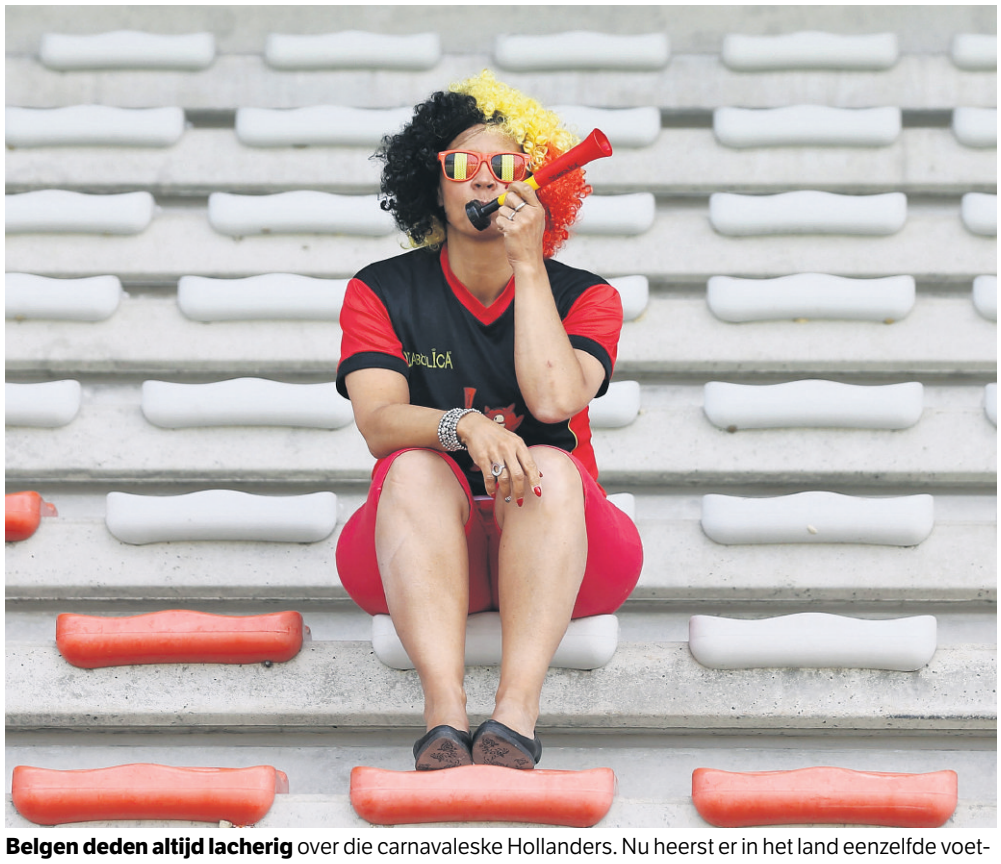

FOTO'S ANP/REUTERS

Belgen deden altijd lacherig over die carnavaleske Hollanders. Nu heerst er in het land eenzelfde voetbalgekte. Een fan met een 'Diabolica': een toetertje dat dezelfde herrie maakt als de vuvuzela.